

avant...!

any II

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 34

aigua. fam.

La naturalesa, en crit de rebel·lió, s'ha desfermat i un dels seus elements, l'aigua, amb el seu roncar feréstec s'ha apoderat dels pobles, aixafant i destroçant tots els obstacles que trobava al seu pas.

El remor de la vertiginosa i enfurismada aigua era quelcom al·lusiú, hom hi creia interpretar salms bèl·lics contra el dominador. Era el desig manifestat d'una força potentíssima que demanava pas cercant nous horitzons.

Quan els obrers de tot el món arribem a fer el front únic contra l'enemic secular, allavors, igual que l'aigua de les tempestes, anihilarem els opressors i anirem a bastir la societat futura damunt d'uns sòlids fonaments plasmats amb barreja de goig i dolor, on les baixes passions dels homes materialistes i els somnis irrealitzables dels espiritualistes, trobaran aquell terme mig que ens portarà el benestar que ens mereixem.

La naturalesa ha volgut precipitar la revolució. Comença la fam. La misèria, aquesta visió de tuberculosi i repugnància, es va divisant cada dia més. Els governs capitalistes fan esforços per ajornar el dia del seu judici final. Volen apaivagar la gana del poble amb rosegons de pa sec.

Els passats temporals d'aigua han submergit en la pobresa més espantosa a centenars de petits propietaris i a camperols emancipats. El gran latifundista no perdrà res, a cap d'any cobrarà l'arrendament designat, de bon grat o per força, puix les lleis vigents no tenen atenuants pels pobres encara que hi hagi motiu més que suficient per ésser quelcom compassiu i atenuar, deixant de banda preceptes escarransits, el dolor d'aquests homes, treballadors de tota la vida, que degut a una força major és fàcil que no puguin complir els seus compromisos. Si els camperols no poden pagar aquest cap d'any, tenen suficient dignitat per liquidar el seu deute en breu termini. Multiplicaran les hores de treball, deixaran la seva vida, si convé, fent fecundar el terrós d'altres, però compliran la seva paraula. Cal, per tant, que hi hagi, per part dels grans propietaris, certa bel·ligerància.

¿Hi serà? Probablement, puix de la manera que han quedat els conreus, els grans terratinents tenen necessitat que els camperols pobres, acostumats a treballar de punta a punta de dia, se les entenguin amb la naturalesa i tornin a fer germinar les seves propietats avui, ermes.

I l'obrer tornarà cap cot a lluitar contra els elements de la natura i els fruits de la terra tornaran a rebotre ufanosos, obrint-se amb tot esplendor als quatre vents, compensant així l'esforç d'aquests homes que acostumats a patir saben imposar-se, per temperament de lluita, a les lleis naturals.

Va apropant-se, però, aquell moment en el qual tots els obrers del camp i la ciutat, mitjançant un grandíols esforç col·lectiu i amb la mateixa braó que ens enfrontem amb la naturalesa, sabrem plantar cara als nostres dominadors i exigirem aquelles garanties i millores que ens pertoquen.

full quinzenal

devastació al camp, tragèdia a la ciutat

Les inundacions a causa de les fortes i torrencials pluges caigudes, fa pocs dies, el nostre Empordà, han devastat el camp deixant en absoluta misèria a moltes famílies de pagesos pobres. Gent que conreuant el camp n'esperen joiosos el seu fruit s'han vist impotents i defraudats davant l'abundància de les aigües que, enfurismades i impietoses, s'ho emporten tot, no deixant ni rastre dels sembrats. El flagell que ha causat el temporal d'aigua ha estat desolador. Els camperols, però, malgrat la seva voluntat turmentada per la remor i violència de les aigües, faran encara un esforç sobrehumà i lluitaran, fermament, fins aconseguir que la seva terra treballada els retorni, els fruits robats per un element de la Naturalesa. Això ho assoliran a costa de la pèrdua pròpia d'energies físiques i gairebé — és que no hi ha motiu? — de les morals. Els propietaris, tanmateix, no hi hauran perdut res. Ells aniran fent com sempre.

Encara són humits els ulls dels camperols, quan uns altres ulls de ciutat, de la capital catalana, han d'esclatar en llàgrimes. Un incendi devorador ha cremat i enrunat la casa comercial coneguda per Grans Magatzems «El Siglo». Més d'un miler de llars treballadores, en les quals no hi mancava, amb l'ajut del seu treball, pa a taula, es troben, ara, amb l'interrogant obert d'una futura i ja massa propera tragèdia. El migdia de Nadal d'enguany portava una tristesa espadidora a moltes llars barcelonines.

La raó social d'«El Siglo», amb terminis més o menys llargs, anirà rescaballant-se, paulatinament, de les pèrdues produïdes per les flames que, insaciabls, engolien el seu edifici. Les companyies

(Continua a la 2.ª plana.)

d'assegurances resoldran, de mica en mica, la situació econòmica de la casa comercial «El Siglo».

Els mil cincents treballadors i escaig que hauran quedat sense feina a causa del destructor incendi, no saben encara què els espera.

Uns — els propietaris — saben que molt grat no treballin mengin bé. Altres — els treballadors — no tenint feina a ben segur no menjaran.

Sempre, tothora, és palesa l'eterna diferència de classes.

ROC CLAR.

avant..!

redacció: rambla, 29
figueres 28 desembre 1932

el pròxim número sortirà
el dimecres, 11 de gener

venda: llibreria batllosera

a la joventut

La joventut obrera i camperola forma una de les branques més explotades del proletariat. Per això tots els partits de classe deuen tenir un gran interès en organitzar als joves treballadors; influenciar en llur pensament per tal de donar-los-hi una orientació ben proletària. Això no és pas un treball fàcil, sinó tot el contrari.

El capitalisme atravesa, sens dubte, una de les crisis econòmiques més aguda que registra la història; la burgesia no abandonarà les seves posicions si no és a base d'una lluita ferma, d'una lluita a mort.

El feixisme progressa a tot el món; és precisament entre la joventut on hi avança amb més força. Tenim els exemples més palpables a Itàlia i a Alemanya. A Itàlia, es comença a educar el nen d'una manera feixista; a l'escola, cada llibre porta una introducció fent l'apologia del «Duce». Els textos d'història concedeixen una importància enorme a Roma i a les seves conquestes; es desperta, en l'infant, ànsies guerres per tal de fer d'ell, a l'endemà quan comenci a treballar, un cap més del remat dòcil sotmès a l'imperialisme italià. En sortir de l'escola les grans organitzacions juvenils feixistes, completen l'obra començada.

A Alemanya, part de les joventuts s'han deixat arrastrar pel feixisme. Recordem, quan les eleccions per la presidència del Reich que nombroses manifestacions de joves recorrien els carrers de les ciutats, amb pancartes que deien: «Voteu a Tahelman o a Hitler»; sense cap mena de dubte aquesta desorientació l'ha buscada per tots els mitjans el capitalisme alemany. Recordem també la grandiosa manifestació a Berlín, al barri aristocràtic de Wilmersdorf; en correcte formació varen desfilar 10.000 nazis (gairebé tots joves obrers) al só dels seus himnes, lluint els uniformes marrons que, junt amb pistoles i fusells moderns costaren a Hitler o a la burgesia alemanya, 15 milions de marcs.

No podem oblidar que aquí també la burgesia pan-espanyola compta amb poderoses organitzacions feixistes: boy-escouts, Palestra, Federació de Joventuts catòliques, Estat català (de l'Esquerra), joventuts radicals (de Lerroux); no devem perdre de vista els clubs esportius i excursionistes. La major part d'aquets clubs estan sostinguts per elements capitalistes amb l'únic fi de desviar les orientacions revolucionàries de la joventut explotada. Contra aquestes organitzacions burgeses, els joves obrers i camperols deuen fomentar l'esport proletari. Sobretot deuen organitzar-se en un partit polític genuïnament proletari per tal de fer una unió ben ferma de la joventut revolucionària; aixafant sense contemplacions aquestes espurnes de feixisme existents a casa nostra. La burgesia busca desviar la joventut, de la política fent-la interessar per l'esport espectacular: futbol, rugby, ciclisme, boxa, etc.,. Nosaltres, joves, no devem abandonar l'esport, sinó que el tenim de fer servir com una arma de lluita de classe. Contra l'esport burgès osem l'esport proletari. L'esport pel veritable esport.

* * *

Gairebé sempre un jove de 18 anys desenrotlla en múltiples indústries, oficis o especialitats el mateix treball d'un home de 30 o 40 anys; la sola diferència està en què el sou del més jove és en prou feines la meitat del de l'obrer que té més edat. La burgesia, per justificar aquestes estafes diu que és un aprenent avançat, mig oficial i quan no té aquesta excusa diu senzi-

llament que és massa jove. Però si un jove de 18 anys delinqueix, la llei és inexorable en ell; no existeix en el codi penal vigent cap clàusula que ni en el més petit grau, tendeixi a atenuar el delictes comès. Es a dir, que en aquest cas el jove està considerat, com que ja sabés el que fa. Es per això, per aixafar aquestes aberracions burgeses que tenim de demanar els drets polítics als 18 anys.

Actualment, els drets polítics són als 23 anys; abans ho eren als 25. Els socialistes demanaren que fos als 21 però la burgesia es va espantar i va arribar a concedir que fos als 23 anys. La proporció mitjana no fou gens difícil d'aconseguir; fou una traïció més, de les que ens tenen acostumats els socialistes.

Mentre podran fer ús dels drets polítics totes les xacres de la societat, des del jesuïta al usurer i de la prostituta a la monja; veiem, per escarni dels joves treballadors, que no podem votar.

Fent present això, companys, devem recordar que l'únic país que ha reconegut els drets dels joves treballadors, ha estat la U. R. S. S. Nosaltres, lluitant per l'emancipació integral de la joventut, ajudem a portar un règim on imperin unes normes més humanes i més justes.

JOAN ANÉ TORRES.

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer
ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)
Telèfon 34 X FIGUERES

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS I
PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT. — CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4 FIGUERES

la davallada d'hitler

política internacional

En el passat article vaig fer ressaltar l'acreciment del partit comunista alemany, creixement degut a la manca de confiança que inspira gradualment al proletariat la posició que ve adoptant, no solament a Alemanya, sinó en tots els països, el partit socialista.

Els homes d'aquest partit són quasi tots intel·lectuals formats en la societat capitalista, i com que en una societat capitalista els únics que poden rebre instrucció d'estudis superiors són els fills de les cases benestants, puix que amb el règim que en la major part del món estem patint no es té en compte ni la voluntat ni l'intel·ligència, solament les pessetes, d'això se'n dedueix que els homes d'aquest partit són quasi tots grans propietaris i rentistes.

Es per això que, com vaig dir, aquests homes són els veritables estafadors de la causa proletària, són els socialistes evolucionistes, són els del tremp d'aquests capitalistes que ja s'adonen de llur actuació inhumana, ja saben que exploten a l'obrer materialment i moral i que un dia arribarà l'inesperat, però la qüestió és aguantar l'actual sigui com sigui i anar-se aprofitant de les rendes que perceben. ¡Després de jo, el diluvi! Aquest és el seu lema.

A Alemanya, però, hi ha un altre partit que en poc temps, ràpidament, s'havia guanyat l'hegemonia política damunt tots els altres partits. Em refereixo al partit que acabdilla Hitler.

La preponderància d'aquest home sols es pot admetre recordant que havia tingut l'encert de fusionar dues tendències històriques: el nacionalisme i el socialisme. Si bé és cert que segueix a aquest partit tota la burgesia refractària a la més petita concessió, la del tot o res, és també cert que segueix a aquest partit bon nombre del proletariat. L'explicació de semblant paradoxa, de veure unit el proletariat amb la burgesia hostil en reconèixer el seu dret a la vida, solament pot acceptar-se fent memòria que Alemanya és el país on la burgesia tenia llur cultura infiltrada més a fons.

En la coneguda obra de *Remarque* titulada *Res de nou a l'oest* on es descriu l'escena de l'escola en què el mestre instiga als seus deixebles que vagin a la guerra, podem veure-hi condensat el

simbol d'aquesta cultura. Certa part del proletariat alemany conserva encara en el fons de la seva subconsciència el caliu d'aquesta cultura imperialista.

Es per això que el nacionalisme imperialista fusionat amb la propaganda socialista, havia fet el miracle d'agrupar dues fortes corrents antagoniques i formar un partit pletòric en nombre.

Però si la diversitat de matisos estaven fusionats en un sol partit entre el poble, aquesta diversitat tenia també que trobar-se entre els dirigents, i aquestes discrepàncies poden molt bé mantenir-se unides des de l'oposició, però una volta el partit s'acosta cap el poder s'accentuen, i la conseqüent catàstrofe és inevitable, i aquest fet és el que succeeix al nacional-socialisme. Gregor Strasser la personalitat que seguia en importància després de Hitler s'ha separat del partit, i Strasser junt amb el seu germà Otto, eren els representants de l'aspecte o sector socialista del partit i els que havien estès llur influència entre l'element proletari. La decisió de Strasser ha estat també imitada per Fricke, cap de la fracció del Reichstag; Feder, el teòric d'economia del partit, i Rosenberg el redactor en cap de l'òrgan central del partit.

Amb aquestes baixes el nacional-socialisme ha quedat completament desmoralitzat i el que és més important és que l'element proletari que el seguia potser s'adonarà del doble joc que li feia la burgesia, i deixant de banda les rutines ancestrals que es debatien en la seva consciència s'allistarà al seu partit de classe, convençut, per fi, que la seva emancipació ha d'ésser obra d'ell mateix.

Si els perjudicis morals causats per la cultura burgesa entre aquests obrers,

no són pas més forts que el seu desengany, no deixant-se enganyar per cap més revolucionari baladrer—com el doctor Goebels que ja comença a sortir com a substitut d'Hitler—el capitalisme alemany, que defensa el Govern Schleicher amb la força de les armes, pot trobar-se inesperadament contratatat en unes properes eleccions per la voluntat del poble treballador cansat ja de suportar tanta injustícia.

I allavors si triomfen, si la civilitat venç a la força, donada ja l'important allau proletària que, afegida amb la de l'actual Unió Soviètica, s'haurà posat en acció, una imponent croada de renovació social sotsmourà el món esperonada per lloable afany reivindicatori.

JOSEP FERRER I FERRER.

EMILI LLOSA

ha traslladat el seu domicili a la RAMBLA, n.º 19, segon pis, (al costat de la Llibreria Masdevall).

Per qualsevol encàrrec poden tocar el timbre que hi ha a la porta del carrer, el qual comunica amb el pis.

casament civil

Ahir, a les cinc de la tarda, van contreure desposalles els joves i amics Lluís Giró i Maria Garreta.

Malgrat els molts inconvenients posats pel senyor Baig i altres funcionaris del Juliat Municipal—i no solament a aquests amics, sinó a molts d'altres—hem de felicitar doblement als esmentats amics i familiars per la tessitura en voler esperar l'ajornament a què se'ls obligava.

Articles de tocador i perfumeria

EL SIGLO

Avinguda de la República, 17

TINTORERIA LA ECONÓMICA DE

T. MÉNDEZ

Avinguda República, 67 (abans Nou). — FIGUERES

Tenyits, rentals i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec.	5'50 ptes.	—	Tenyir	8 ptes.
• americana	2'00	•	•	5
• pantaló	1'50	•	•	3
• vestit senyora	2'50	•	•	5

de les comarques empordaneses

de Sta. Llogaia d'algama

ja hem trencat el glaç

A la fi ja tenim el sindicat constituït el qual denominarem «Centre Social Agrari», i l'estatge social serà al carrer de Sant Antoni, n.º 17—encara tenim noms de sants en els carrers, els regidors no han tingut temps d'acordar canviar-los, ja han tingut prou feina a canviar-se el nom de monàrquics pel de republicans—.

En el sindicat, els proletaris de Sta. Llogaia, trobaran la seva arma de defensa. ¡Companys, avant sempre!

En el mateix Centre s'hi ha format una secció recreativa, la qual es cuidà d'organitzar els festeigs que varen celebrar-se els dies 9 i 10 del corrent, amb motiu de la festa major, a càrrec de l'«Orquestrina Jazz Daró», la qual va assolir un èxit formidable, resultant unes festes molt lluïdes, apuntant-se per tant un gran triomf, la secció recreativa del Centre.

Els que treballem i sols dediquem uns pocs dies de l'any a divertir-nos, que són els dies de la festa major, quan aquests arriben sembla que hom respira millor. Deixem el treball feixuc, mengem una mica més bé que els altres dies, i en sentir la música ens oblidem de la misèria de la llar. Veig un vell

que en veure saltironejar als seus nés llagrimreja d'emoció i diu: «el món és una bola, jo al seu temps feia com ells», també veig un pare i mare que bo i acariciant al seu filllet li ensenyen els músics, dient-li: «mira filllet, els *tututs*», i l'infant xerroteja i allarga les manetes, content.

Mentre estava contemplant aquestes escenes, pensava: quan els proletaris d'arreu del món sàpiguen unir-se com ho ha fet aquest petit grup de Santa Llogaia, allavors assolirem la nostra triomfal redempció.

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

procediments de covardia

Tots els forasters que varen concórrer a la festa varen poder veure aquella gran flassada tricolor—pagada amb els nostres diners—que s'estenia d'un costat a l'altre de carrer i sota d'ella hom hi veia les insígnies monàrquiques que encara no han estat borrades de l'estanc i un cartell amb el nom de l'entitat i recomanant: «per moral, aquesta sala.»

Estic ben segur que tots els forasters no necessitaven aital recomanació; els que la necessitaven eren els dos joves cabdills d'aquella entitat que no conei-

xen la moral, i consti que no vull criticar-los; mereixen llàstima, puix per manca de cultura no poden ésser homes. Aquests individus varen fer trencar els programes del nostre Centre que els joves havien clavats pels cantons, fent fer aquesta malifeta a marrecs inconscients. Nosaltres, per contra vàrem recomanar que no estogués cap cartell de l'altra entitat, i així va fer-se.

El matí del dia 9, ens adonarem d'un cartell clavat en la paret de l'escola amb un ninot dibuixat, que deia: «el noi encantat volia ésser diputat hi ha quedat derrotat tot hi ésser miraverdisses.»

He de dir a l'esmentat dibuixant que anar a clavar un cartell de vella nit i fer-lo sense signar-lo, fa ésser covard o potser és que va donar-se vergonya del mal fet que era.

Nosaltres quan fem una cosa la fem a la llum del dia perquè ens vegin la cara, i quan fem algun escrit hi posem la signatura. Ho fem així perquè som decents i honrats ciutadans.

MIGUEL CROS.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllósera
GALAN, 3

de roses

definint actituds

Començarem dient que quan el nostre company i president Joan Denclar, contestà el discurs que va fer l'ex-alcalde Salvador Marcó, no féu altra cosa que interpretar fidelment el pensar i sentir de «Sang Nova», principalment quan encarant-se amb Marcó li digué que el tenia per un *fracassat*. Molt bé, ciutadà Denclar, és així com convé parlar als homes que no són ni de molt el que es pensen.

També hem de contestar als nostres amics (?) fent-los saber que si di-

grans ocasions

1 gramòfon de maleta i 9 discos	100 pessetes
1 . . . . . 8	125 . . . . .
1 . . . . . 10	160 . . . . .
1 màquina d'escriure	380 . . . . .
1 . . . «singer» industrial	180 . . . . .
1 . . . «nauman»	165 . . . . .
10 lots de 12 discos variats i dels més moderns amb un artístic àlbum a 80 pessetes cada lot.	

magatzems atlàntida
avinguda república, 10

guérem al nostre company Denclar que acceptés la vara d'alcalde, va ésser per poder finir amb l'estat anàrquic que regnava en la nostra vila. Per amor a Roses és que «Sang Nova» ha acceptat el lloc de major responsabilitat del consistori, en la seguretat que Joan Denclar, nostre representant, actuarà sempre amb esperit progressiu i justicier, no dubtant que els homes de bona voluntat com el ciutadà Serra i la majoria dels restants regidors no l'abandonaran, sobretot quan s'adonguin que Denclar, per damunt de tot, farà que sempre surti triomfant la veritable justícia.

No dubtem que molts regidors, deixant de banda diferències ideològiques i partidismes malsans, cooperaran amb nosaltres pel bé de la vila estimada.

Un altre dia parlarem d'un ciutadà que digué a Macià:

«Senyor President, que no ho sap que ja no sóc Alcalde...?»

SANG NOVA.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

**el problema
de les terres**

Vàrem fer una protesta poc temps ha prop de l'Ajuntament, per l'abandonament en què estant les terres de conreu del nostre terme.

Crèiem nosaltres que les autoritats i executors farien els possibles per fer respectar el treball esmerçat i sements, que, d'un temps a aquesta part, sembla que l'home que treballa ho faci pensant solament en el benefici d'uns pastors, desvergonyits i agosarats, els quals, sense mirament de cap mena, donen al seu bestiar, els camps d'userda, forratges, herbes dels olivars i vinyes, sense respectar res, trencant empelts, menjant els fruiters, matant els arbres i derruïnt les parets. L'home que treballa i calla, es mossega el llavi i els punys en veure amb l'impunitat que queden aquestes malifetes, essent l'escarni mantes vegades i amenaçat pels matei-

xos que no respecten ni la propietat ni el treball.

Per un fet passat al sotasignant, hem tingut ocasió de constatar la tempesta que es congria al voltant d'aquest cas, la qual pot produir una reacció radical i enèrgica, deixant un rastre de dolor, de revenja i de vergonya i oprobí, per aquests homes que, a casa la Vila fan de tot, menys administració, i per aquests executors de llei, els quals trobareu en un lloc determinats, mentre els altres estant ensenyorits del que no els pertany.

Hora és ja de moure's i de treure'n aquests flagell, som amics de la concòrdia, per això veuríem amb bons ulls, que es fes el possible per acabar amb aquests abusos, perquè si no fos així, mirariem si pot ésser que la majoria de pastors no tinguin terres per mantenir llurs remats, i veuríem que alguns d'ells estant al marge de la llei, i que viuen i avancen del que r... a un i altre...

M. PONSETI.

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

monarquisme

Ens hem assabentat que el mes passat en presentar-se en el *Real Club Marítimo* un foraster, varen obligar-lo a que es fes soci si volia entrar al local. En donar-li el carnet de soci, aquest individu el mirà i gran va ésser el seu astorament en veure que aquesta entitat, en plena República, continuava usant el nom de *Real Club Marítimo*.

Ens estranya que aquesta agrupació monàrquica no hagi canviat el nom, puix ¿no diuen que ja són republicans? A més, entre els socis hi ha el senyor Marcó, ex-secretari del Club i ex-alcalde de la República, i dos senyors regidors Serra i Mallol. Aquest últim republicà (?), en temps de la monarquia no deixava d'assistir a cap funció religiosa i era un dels primers per portar el «tàlem».

Per segona vegada hem de notificar

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

al poble el que passa en el *Real Club Marítimo*.

A més de l'esmentat, és una societat on *no es pot jugar* cap classe de joc, però, quan arriba el senyor Garrigoles juguen al *monte*, joc prohibit per les autoritats governatives.

Quan el senyor Marcó governava al poble, feia passar oficis als cafès on li deien es jugava, però sempre s'oblidaven del *Real Club*, com si aquesta entitat tingués un permís especial i tracte de favor.

Ciudadans! Si voleu que s'acabi aquest estat anormal que patim en la nostra vila, ajudeu *Sang Nova*, agrupació d'homes liberals i demòcrates que som els únics que vetllem pels interessos comuns i que farem triomfar en la nostra vila aquells sagrats principis d'igualtat humana que han d'agermanar a tots els ciutadans del món.

EL PETIT DE «SANG NOVA».

¡atenció!

20.000 ptes. en premis!!

gran concurs odeón

per tota mena de detalls acudiu als

magatzems atlàntida

avinguda república, 10

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batlosera

GALAN, 2

¿Espanya en perill?

¡Espanya en perill!

¿Espanya en perill?

Així sembla indicar-ho l'augment en el pressupost de guerra encara que vulguin demostrar-nos el contrari. Diuen que és per defensar-nos d'un possible atac exterior. ¿En quina mentalitat pot capir semblant pensar? Fins avui dia hem passat amb un exèrcit igual i mai ha succeït res. ¿Perill d'ésser arrastrat a una guerra perquè simpatitzem amb una nació determinada? En la passada guerra europea vàrem mantenir-nos neutrals, ¡i això que no faltaven simpaties..! Per aquest sol fet, Espanya va ésser un oasi de pau en una Europa bèl·lica, i és actualment l'esperança per aconseguir un complert desarmament, d'haver aprovat una Constitució en què en l'article sisè, Espanya renuncia a la guerra. ¿Creieu que seguirà al mateix nivell aprovat l'actual pressupost? ¿Seran oïdes tan atentament i vistes amb noblesa les seves intervencions en pro de la pau i del desarmament?

Tampoc hem de tèmer una invasió ja que som emparats per la Societat de Nacions. Què és una farsa..? ¡Doncs a caseta que falta gent! i suprimirem una despesa. Què cal tenir confiança? Doncs suprimir l'exèrcit i destinar els components a crear escoles que més falta ens fan.

¿Que potser hi ha un tractat secret? ¿Amb quina autoritat pot un goven fer tractats secrets amb un altre sense autorització del Poble, màxim jugant-s'hi la vida i l'esdevenidor d'ell?

Som envejats? Les nostres possessions a l'Àfrica són poc envejables ja

que Tànger i Gibraltar anul·len la nostra supremàcia en l'estret d'igual nom; la costa del Sahara, no té probabilitats de vida i en quan a Guínea és massa insignificant per aventurar-se.

Espanya és molt pobre per interessar. A més la nostra independència la tenim garantida pels interessos que les altres nacions tenen ací. Les principals mines, ferrocarrils i telèfons, pertoneixen a capitals estrangers, i com és natural cap voldrà que una altra usurpi els seus drets (?)

* * *

¡Espanya en perill!

Sí, perquè aquest augment innecessari davant l'actual crisi de treball, fomentará el malestar amb les seves greus conseqüències.

¡Espanya en perill!, perquè aquests milions destinats a la construcció de metralladores—que per res serviran davant la moderna tècnica química—que serviran per tirar contra el Poble quan intenti enderrocar el capitalisme, podrien servir per altres obres més necessàries.

Dins els nostre país, hi ha problemes molt més importants. En comunicacions estem malament, en canalitzacions pitjor i en riquesa forestal més malament encara. Espanya geològicament és un país forestal i com tots sabem això ocupa el darrer lloc. Si el Govern destínés la meitat del pressupost de Guerra a cobrir aquests clars, resoldria l'atur forçós i augmentaria la riquesa de la nació.

PERE BELLOSTES.

làpides Francesc Ferrer i Guàrdia

A continuació ens plau inserir un ofici rebut de l'Ajuntament figuerenc i la nostra contesta:

Ajuntament de Figueres. - Secretaria. - Número 3.309. - Vista la vostra atenta comunicació en la que oferiu la donació de les làpides per a retolar el carrer que portarà el nom de «Ferrer i Guàrdia», l'Ajuntament en sessió d'ahir, acordà acceptar l'ofertament, a reserva d'examinar, prèviament, les làpides que es destinin a la donació, per tal que siguin adequades, a qual fi, si encara no han estat fetes, tal vegada fóra convenient la presentació del seu dibuix. - Figueres, 9 Desembre de 1932. - L'alcalde, M. Pujulà.

Sr. President de l'«Avançada de l'Empordà. Ciutat.

* * *

Ciudadà Alcalde:

Assabentats del vostre ofici n.º 3.309, data 9 del mes que passa, ens cal comunicar-vos que les làpides costejades per subscripció popular, oberta pels amics d'avant...!, a la memòria d'aquell il·lustre assassinat en els fossos del castell de Montjuïc, Francesc Ferrer i Guàrdia, ja estaven a mig fer en rebre l'esmentat comunicat per qual motiu en lloc d'enviar-vos un dibuix del que seran, us transcrivim les característiques del que són.

Es tracta de dos trossos de marbre blanc treballat, un per cada làpida, de les mides següents:

40 cts. ample, 52 1/2 cts. llarg i 22 mms. gruix en els quals hi ha, en relleu, aquestes paraules:

**CARRER
FRANCESC
FERRER i GUARDIA**

Si voleu examinar-les, defingudament, podeu fer passar el regidor que li correspongui pel taller de l'escultor Joan Pineda, futur carrer del 14 d'abril, n.º 8.

Esperant tindreu l'amabilitat de notificar-nos quan devem fer-vos donació de les repetides làpides, ens reiterem atentament,

Joan Carreres, President.

Ciudadà Alcalde de l'Ajuntament de Figueres.

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

En la darrera reunió de Junta varem prendre's alguns acords de cabdal importància els quals inserim a continuació per a coneixement i satisfacció de tots els socis:

1.er D'acord amb aquells principis marxistes que assenyalen que el desenvolupament florent d'una agrupació s'assoleix dedicant el màxim esforç col·lectiu a la creació d'una base econòmica, hem decidit des del proper any, reduir, les pàgines del nostre portanveu «avant..!», a una sola fulla.

Per a compensar l'esmentada reducció, en qualitat de text, deixarem de publicar quelques seccions: teatre, esports i molta part de noticiari; dedicant el quinzenal, en preferència, a fer doctrina proletària; orientant degudament als obrers i camperols perquè tots junts anem, amb passa ferma, a conquerir aquell règim d'igualtat polític-econòmic-social que tan anhelem.

Sempre que ens ho permeti la situació econòmica o quan ho creiem convenient, publicarem, com a número extraordinari, el nostre quinzenal amb el màxim de fulls.

2.^{on} Reduint-se l'«avant..!», el tornarem a vendre a 10 céntims. Els subscriptors pagaran una pesseta trimestre, i els socis pagant de quota mensual 1'25 pessetes, tindran dret al portanveu, el qual podran passar a recollir a la redacció el dia de sortida o següents, de 10 a 11 de la nit.

3.er El proper gener començarem en el local social els cursets de marxisme a càrrec d'un capacitat obrer intel·lectual forà, el qual anunciarem anticipadament, com també el dia i hora que tindran lloc.

Confiam veure's degudament correguts, puix hem de recordar que el millorament cultural és un dels factors que més ha d'ajudar-nos per sortir victoriosos del moviment social que s'apropa.

4.^{rt} Havent-se constituït la bibliote-

ca ambulat que compta en l'actualitat amb 437 interessantíssims volums, dels quals té relació el company bibliotecari, ens plau recordar que estan a la disposició de tots els socis.

5.e Intercalarem amb els cursets de marxisme quelques conferències sobre idiomes internacionals, procurant cercar aquell que sigui més conegut per tal d'estudiar-lo detingudament i amb el qual assolirem el mitjà per poder dirigir-nos als germans proletaris de tot el món, i d'aquesta manera ens serà fàcil crear nous lligams espirituals amb els obrers de tots els païssos, els quals serviran per estrényer cada dia més el cercle en flames que envolta el capitalisme agonitzant,

6.e Anar ràpidament a organitzar la comarcal. Dirigir-nos particularment als simpatitzants dels pobles i demanar ensems a aquells companys que desitgin representar-nos en la seva localitat que passin qualsevol dijous de 2 a 3 de la tarda pel nostre estatge on parlarem extensament.

Figueres, desembre 1932

nadal

(«oracions sagnants» VII)

*Nadal! Nadal Quina festa més bella
si els sacerdots prevaricadors
no haguessin apagat l'estrella
i no haguessin estès noves foscos.*

*Nadal! Nadal! Com te surt a la cara
el vilipendi que duus!
Uns homes vils d'ànima avara
avui exploten a Jesús.*

*Ja estem cansats d'històries d'un portal.
No ens interessa Jesús on naixia
ni si fou per Nadal
ni si nasqué en palau o en establia.*

*Ens interessa aquell Crist de bondat
que predicava rebel·lies
i fou crucificat
per sacerdots com els dels nostres dies.*

*No ens interessa la festa de Nadal
quan vol dir idolatria
d'un Déu i d'un portal
i d'una verge que paria.*

*Ni l'ase, la mula i el bou,
ni els pastors, ni els reis, ni la faràndula
ens diuen res. Ja n'hi ha prou
de tanta camàndula!*

*Ja estem cansat de l'estrella divina
que feia els camins clars i bells
i avui encara camina
pels que van sobre els camells.*

*Nadal! Nadal! d'una fredor de neu;
escarni de l'humil i el miserable.
Fa vint segles que portes pau de Déu
i, sobre el món, hi ha la pau del Diable.*

*Pel ric-hom orgullós portes bondat:
pel crèdul ignorant més creència i més
[dèria
i pel desesperat,
el glaç i la misèria.*

*Nadal! Nadal! Mentre veiem per fora
gent sense casa i sense llit
i el fill de l'home que plora
corsecat de dolor i de neguit.*

*Mentre veiem que l'opulent s'atipa
i el més gandul es menja el millor tros
i l'humil pateix gana i esgaripa
del fred que li penetra al moll de l'os.*

*no volem saber pas res de tu
ni de l'estrella clara
ni de l'Infant que reia nu
ni de Déu, ni sa mare!*

*Si després de vint segles d'haver dit:
«Jo soc la llum!» encara hi ha tenebra
i aquella pau promesa no ha florit
de què ha servit el neixé en un pessebre?*

*Mireu, Senyor, que encara hi sou a
[temps!
Desfeu-vos de l'esperit miserable
dels vostres sacerdots que porten tots el
[fems
de l'ase i de la mula de l'estable.*

*Feu que aquest món respiri la pietat
i aquella bondat vostra que tant ens me-
[ravella.*

*Penseu que la humanitat
té fam de llum d'aquella vostra estrell*

*que els rics l'han presa dels humils de cor
i els vostres sacerdots l'han obscurida,
se l'han venuda per un grapat d'or
i de la llum n'han fet fosc i mentida.*

*Penseu que, si el Nadal és tan cruel
com ha estat sempre i tan esquiu,
abans de seguir gens el vostre estel
preferirem mirá aquell brill de cel
d'un estel qualsevol, dintre del riu.*

SALVADOR PERARNAU.

(De-La Campana de Gràcia.)

avant..!

tempestes...

Com si volgués anivellar la Terra i cobrir-la d'aigua per tot arreu, la Naturalesa immutable a les exclamacions humanes seguint el curs pausat i constant de transformació, va transportant les muntanyes al fons del mar, molècula per molècula.

Aquestes masses van esllavissant-se poc a poc sense ningú adonar-se'n; ara, per mitjà de les pluges, ara pel vent, ara per les baixes temperatures, etc. ¿Com adonar-nos-en amb tan curt espai de vida? ¿Què és la nostra existència comparada amb la d'aquests gegants milenaris?

Actualment, l'home no pot apaivagar les tempestes, però pot minvar l'obra destructora de les aigües, endegant-les, cercant-les, mai fugint d'elles. Sempre que l'home va vèncer a la Naturalesa, fou quan anà a enfrontar-s'hi. L'electricitat, la telegrafia, el parallams, etc., són proves d'això.

Tots els governs que fins avui dia ha tingut el nostre país, sols els ha preocupat—i és lògic com a representants directes del capitalisme—crear un contingent burocràtic—governamental-militarista—que salvaguardés la seva supremacia damunt del treballador. Mai els ha preocupar tan important problema com és la canalització dels rius i obrir nous braços, que després d'ésser una riquesa i un valor econòmic per la Nació, regularitzarien el caudal dels rius, impedit les inundacions.

Aquests dies, tots els que sentim com a pròpies les desgràcies alienes, hem viscut hores d'angúnia pels nostres consemblants que es trobaven incomunicats per les inundacions. Res del que podia ocórrer sabíem; la nostra impotència davant l'arrolladora quantitat d'aigua, era patent. La poca profunditat no permetia anar-hi amb vapors i el fort corrent amb barqueroles. La nostra temptativa hauria resultat estèril ¿què fer, doncs? ¡Ja era tard! ¡Si almenys fos la primera vegada...!

¡Tempestes d'aigua que inunden els camps i maten les plantes!

¿Qui són els perjudicats? ¡Els proletaris del camp! No els propietaris, aquests no perdonaran la quota d'ar-

rendament i, potser, embargaran a qui no pagui, i diuen: Sols s'han perdut els sembrats. ¡Voleu més ironia! La terra bona o dolenta sempre tindrà el mateix valor. La terra cultivable o incultivable els aportarà igual. Però de la ruïna de molts, ¿a qui fer responsable? ¡Ah, sí! a la Naturalesa. Sempre és ella a qui paga pel que ens perjudica, però quan són beneficis ho devem al *Bon Déu*.

¡Tempestes d'odi que inunden el cor i maten els homes!

Odi contra els capitalistes que sols cerquen el seu benestar. Odi contra el règim que sols procura fabricar fusells, canons i ametralladores, com si això produís pa i salvés l'economia nacional.

PEBEVI.

converses al vol

1.er ACTE

Escenari. En primer terme una carretera que condueix a un castell. Al fons, camps inundats, amb pobles aïllats per les aigües. El cel plujós.

Personatges. Tres o quatre senyors; alguns són propietaris de terres inundades.

—Què us sembla; mai havia vist, a pesar dels meus seixanta anys, semblant aigües.

—Es imponent. D'alguns pobles demanen auxili.

—La Muga ha trencat a Cabanes i prop de Castelló Veien—senyala un braç d'aigua—aquesta aigua procedeix de Cabanes i passa per Vilabertran desembocant en aquest gran bassal que arriba fins al mar.

—El Manol també ha trencat en dos o tres punts i s'uneix amb la Muga prop de Castelló.

—Ja n'ha fet de mal... Els camps no podran cultivar-se de temps.

els incidents del matí de nadal ens demostren, plenament, que a figueres estem mancats d'autoritats competents.

—«Bueno», sols s'han perdut els sembrats.

—Es veritat. Ja està vist...!—se'n van.

2.^{on} ACTE

Escenari. El mateix del primer acte. Personatges. Tres o quatre senyorettes.

—Miren...! mireu...! quanta aigua...!

—Oh...! Ara si que podríem banyar-nos sense anar a Roses.

—Llàstima que no signi a Pistiu.

—¡Ja, ja!

—¡Ja, ja!

—¡Ja, ja, ja!—i marxen.

3.er ACTE

Escenari. Corredors d'un teatre. Personatges. Alguns grups que fumen i conversen. En primer terme dos senyors.

—¿Has vist quina frescura?

—¿Què vols dir...?

—Aquells joves que en marxar l'acomodador tornaven a fumar, a pesar dels avisos que els havia fet.

—¿I d'això en dius frescura? Jo diria pocavergonya!!!

—Creieu fer gràcia. ¡Pobrets...!

—Si ho fes un obrer, serien els primers en protestar i exclamarien ¡Falta de cultura!

Rinc... rinc... (en sonar el timbre tothom torna a la sala d'espectacles)

Cau el teló.

POSTES.

Estimeu la vostra pàtria, concitadans, però no la feu mai l'objecte exclusiu de la vostra estimació, del vostre sentir, del vostre pensar. Hi ha una pàtria més gran: la terra.

FRANCESC PI i MARGALL.